

— verwijzing van de verwerende instelling in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij twee middelen aan.

1. Eerste middel: schending van artikel 11, lid 1, onder a) en d), punt 3, van verordening (EG) nr. 2200/96 van de Raad van 28 oktober 1996 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector groenten en fruit (PB 1996, L 297, blz. 1), en van artikel 14, lid 2, van verordening (EG) nr. 1432/2003 van de Commissie van 11 augustus 2003 tot vaststelling van toepassingsbepalingen voor verordening (EG) nr. 2200/96 van de Raad met betrekking tot de erkenning van telersverenigingen en de voorlopige erkenning van telersgroepen (PB 2003, L 203, blz. 18) juncto artikel 3, lid 1, onder a), van verordening (EG) nr. 1182/2007 van de Raad van 26 september 2007 tot vaststelling van specifieke voorschriften voor de sector groenten en fruit, tot wijziging van de richtlijnen 2001/112/EG en 2001/113/EG en de verordeningen (EEG) nr. 827/68, (EG) nr. 2200/96, (EG) nr. 2201/96, (EG) nr. 2826/2000, (EG) nr. 1782/2003 en (EG) nr. 318/2006 en tot intrekking van verordening (EG) nr. 2202/96 (PB 2007, L 273, blz. 1), en artikel 2, onder a), van verordening (EG) nr. 1782/2003 van de Raad van 29 september 2003 tot vaststelling van gemeenschappelijke voorschriften voor regelingen inzake rechtstreekse steunverlening in het kader van het gemeenschappelijk landbouwbeleid en tot vaststelling van bepaalde steunregelingen voor landbouwers en houdende wijziging van de verordeningen (EEG) nr. 2019/93, (EG) nr. 1452/2001, (EG) nr. 1453/2001, (EG) nr. 1454/2001, (EG) nr. 1868/94, (EG) nr. 1251/1999, (EG) nr. 1254/1999, (EG) nr. 1673/2000, (EEG) nr. 2358/71 en (EG) nr. 2529/2001 (PB 2003, L 270, blz. 1).
 - Het Koninkrijk Spanje is van mening dat de Commissie, met betrekking tot producentenorganisatie Tilla Huelva, artikel 11, onder a), van verordening nr. 2200/96 heeft geschonden, door — terwijl de producentenorganisatie Tilla Huelva te allen tijde heeft bestaan uit producenten, zodat de in artikel 11, lid 1, onder d), punt 3, van verordening nr. 2200/96 en in artikel 14 van verordening nr. 1432/2003 van de Commissie juncto artikel 2, onder a), van verordening nr. 1782/2003 vervatte regels inzake democratische controle waren vervuld — ervan uit te gaan dat drie leden van deze producentenorganisatie niet voldeden aan het vereiste van het zijn van „producent”, zodat aan de voorwaarden van artikel 11 betreffende democratische controle niet zou zijn voldaan.
2. Tweede middel: schending van artikel 52, lid 2, van verordening (EU) 1306/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 17 december 2013 inzake de financiering, het beheer en de monitoring van het gemeenschappelijk landbouwbeleid en tot intrekking van verordeningen (EEG) nr. 352/78, (EG) nr. 165/94, (EG) nr. 2799/98, (EG) nr. 814/2000, (EG) nr. 1290/2005 en (EG) nr. 485/2008 van de Raad (PB 2003, L 347, blz. 549).
 - Volgens verzoeker is de methode van de forfaitaire schatting, die bij de financiële correctie was toegepast op Andalusië, in strijd met het huidige artikel 52, lid 2, van verordening 1306/2013 (dat in de plaats is gekomen van artikel 31, lid 2, van verordening nr. 1290/2005) en de in document nr. VI/5330/97 vervatte richtsnoeren voor de berekening van de financiële consequenties. De forfaitaire correctie is ontoelaatbaar en in elk geval onevenredig. Er had een gerichte correctie moeten plaatsvinden op die gebieden waarop daadwerkelijk gebreken bestonden. Subsidiar had de forfaitaire correctie 5 % moeten bedragen.

Beroep ingesteld op 20 april 2017 — Campine en Campine Recycling/Commissie

(Zaak T-240/17)

(2017/C 202/41)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partijen: Campine NV (Beerse, België) en Campine Recycling NV (Beerse) (vertegenwoordigers: C. Verdonck, S. De Cock en Q. Silvestre, advocaten)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

— het verzoek ontvankelijk verklaren;

- artikelen 1 en 2 van besluit C(2017) 900 final van de Europese Commissie van 8 februari 2017 inzake een procedure op grond van artikel 101 VWEU (hierna: „bestreden besluit”) nietig verklaren voor zover daarin is bepaald dat verzoeksters artikel 101 VWEU hebben geschonden;
- subsidiair, artikel 2 van het bestreden besluit nietig verklaren voor zover verzoeksters daarin een geldboete ter hoogte van 8 158 000,00 EUR wordt opgelegd en de geldboete in overeenstemming met de argumenten van het verzoekschrift verlagen;
- de Commissie verwijzen in de kosten van verzoeksters.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun beroep voeren de verzoekende partijen vier middelen aan.

1. Het eerste middel is ontleend aan een aantal formele grieven, waaronder de plicht tot motivering van de vaststelling van het bedrag van de geldboete en in het bijzonder de noodzaak van de aanpassing van de geldboete op grond van punt 37 van de richtsnoeren voor de berekening van geldboeten ⁽¹⁾ alsmede het toegepaste verhogingspercentage. Verder heeft de Commissie zich volgens de verzoeksters schuldig gemaakt aan schending van hun verdedigingsrechten, van hun recht te worden gehoord en van het beginsel van behoorlijk bestuur door niet in haar mededeling van punten van bezwaar of in enige aanvullende mededeling van punten van bezwaar kenbaar te maken dat zij van plan was om op basis van punt 37 van de richtsnoeren voor de berekening van geldboeten een boeteverhoging op te leggen. Zij beroepen zich ook op niet-nakoming van de motiveringsplicht en schending van de beginselen van rechtszekerheid, gelijke behandeling en evenredigheid, omdat de Commissie de geldboete van verzoeksters op grond van punt 37 van de richtsnoeren voor de berekening van geldboeten met het standaardpercentage van 10 % heeft verhoogd, welk percentage zij ook heeft toegepast op alle andere ondernemingen die aan de vermeende inbreuk hebben deelgenomen, zonder er rekening mee te houden dat de individuele bijdrage van verzoeksters aanzienlijk afweek van die van de andere betrokken ondernemingen.
2. Het tweede middel is ontleend aan de onjuistheid van het bestreden besluit, omdat daarin niet rechtens genoegzaam is vastgesteld dat de verzoeksters inbreuk hebben gemaakt op artikel 101 VWEU. Verzoeksters stellen dat het bewijs in het bestreden besluit onjuist is beoordeeld en tevens dat het bewijs ontoereikend is ter staving van de in het bestreden besluit vervatte conclusie dat verzoeksters hebben deelgenomen aan de in artikel 1 van het bestreden besluit vastgestelde inbreuk.
3. Het derde middel, dat subsidiair wordt aangevoerd voor het geval het Hof tot de conclusie zou komen dat verzoeksters betrokken zijn geweest bij enige overeenkomst of gedraging waarmee inbreuk op artikel 101, lid 1 VWEU is gemaakt, is ontleend aan schending van artikel 23, lid 3, van verordening nr. 1/2003 ⁽²⁾ en van de richtsnoeren voor de berekening van geldboeten, wegens een onjuiste beoordeling van de ernst en de duur van de inbreuk alsook van de verzachtende omstandigheden, en aan schending van het non-discriminatiebeginsel bij de berekening van het basisbedrag van de geldboete.
4. Het vierde middel, dat subsidiair wordt aangevoerd voor zover het Hof de bestreden beslissing niet nietig verklaart wegens de formele grieven die zijn aangevoerd in het kader van het eerste middel, is eraan ontleend dat deze vormverzuimen op zijn minst aanleiding moeten zijn voor nietigverklaring van de verhoging van de geldboete op grond van punt 37 van de richtsnoeren voor de berekening van geldboeten.

⁽¹⁾ Richtsnoeren voor de berekening van geldboeten die uit hoofde van artikel 23, lid 2, onder a), van verordening (EG) nr. 1/2003 worden opgelegd (PB 2006, C 210, blz. 2).

⁽²⁾ Verordening (EG) nr. 1/2003 van de Raad van 16 december 2002 betreffende de uitvoering van de mededingingsregels van de artikelen 81 en 82 van het Verdrag (PB 2003, L 1, blz. 1).

Beroep ingesteld op 5 mei 2017 — ExpressVPN/EUIPO (EXPRESSVPN)

(Zaak T-265/17)

(2017/C 202/42)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: ExpressVPN Ltd (Glen Vine, Verenigd Koninkrijk) (vertegenwoordiger: A. Muir Wood, barrister)